

T.B.M.M.
BARİŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Sayı: 3113
Tarih: 12-09-2017

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

31/12/1960 tarihli ve 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'nda değişiklik yapılmasına ilişkin kanun teklifi gerekçesiyle beraber ekte sunulmuştur. Gereğini saygılarımla arz ederim.

Ayla Akat Ata
Batman Milletvekili

TBMM BAŞKANLIĞI				
Tali Komisyon	Sağlık, Aile, Gelişme ve Sosyal İşler			
Esas Komisyon	Plan ve Bütçe			
Tarih:	26 Nisan 2015		E. No: 2/1462	
Yan.Üzm.	Bşk.Yrd.	Başkan	Gn.Sek.Yrd.	Gn.Sek.
E.E.	16	AKT	13	KEM
TBMM BAŞKAN				

TBMM KANUNLAR ve KARARLAR BŞK.LİGİ
12 Nisan 2013
Numara:

31.12.2012 KÜTÜPHANE VE ARŞİV BÖL. BAŞKANLIĞI
4.12.2012
No: 200856

GENEL GEREKÇE

Anayasanın 2. maddesine göre “Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir hukuk devletidir.” Dünyadaki örneklere baktığımızda, sosyal devletlerin başat özelliğinin toplumun her alanında eşitlik ve adaleti sağlamak olduğunu görürüz. Bununla amaçlanan, şgelir ve servet dağılımında yaşanabilecek adaletsizliklerin önüne geçerek sosyal adalete zemin oluşturmaktır. Devletin elindeki vergilendirme yetkisi de bu amaç doğrultusunda ekonomiye müdahale edecek şekilde kullanılmalıdır.

Vergide adaletin sağlanması için, vergilendirme sisteminin kişilerin gelir ve servetiyle orantılı bir düzende olması gerekir. Vergi sisteminin genel olduğu, yani her gelir düzeyinin aynı oranda vergi verdiği sistemde vergi adaletsizliği vardır. Zira vergi politikaları oluşturulurken, ülkedeki açlık ve yoksulluk düzeyi, hangi ücret grubunun bu düzeyin altında kaldığı da dikkate alınmak zorundadır.

AKP'nin ekonomi politikası toplumda vergi adaletini sağlamak bir yana, bütün vergi yükünü en yoksul olan kesmlerin sırtına bindirmektedir. Bunu hem ücretli çalışanların gelirinden kesilen yüksek vergi oranları hem de dolaylı vergiler yoluyla yapmaktadır. Ücretli çalışanlar, diğer gelir sahiplerine göre vergi kaçırması imkansız olan tek kesimdir, zira maaşları kendi ceplerine girmeden vergi diliminden ötürü peşinen kesintiye uğrar. Buna rağmen en ağır vergi yükü bu kesimin sırtına bindirilmekte ve iyileştirme gibi gösterilen adımlar da esasında ücretli çalışanları yoksullaştırmaya hizmet etmektedir. Örneğin kamu çalışanları için kamuoyunda zam olarak ifade edilen rakamlar, vergi matrahlarından ötürü çalışanların cebine girmeden vergi olarak kesilmektedir. Başka bir deyişle, yapılan zamlar dolaylı ve dolaysız vergiler yoluyla geri alınmaktadır.

Vergi adaletinin sağlanması için, yüksek gelirli sermaye gruplarından yüksek vergi alınması gerekirken, Türkiye'de uygulanan bunun tam aksidir. Orta ve büyük sermaye sahiplerinden vergi almaktan bir şekilde kaçınılmakta, fakat ücretli ve maaşlı çalışanların “gelir vergisi dilimi”ndeki mağduriyetleri giderilmemektedir. Dolaysız vergilerle harcamalarının kendi gelirleri içindeki payı gittikçe yükselen emekçiler hem üretim hem de tüketim aşamasında ağır vergiler ödemektedir. Emekçiler vergi sisteminin en adaletsiz uygulamalarına maruz kalırken, trilyonlarca dolar kar elde eden bankaların vergi borçları aflar yoluyla silinmektedir.

Gelişmiş sosyal devletlerin hiçbirinde, sermaye sahibi sınıf Türkiye'de olduğu kadar çok avantaja sahip değildir. İstisnalar, vergi afları, vergiden muafiyet ve teşviklerle bu sınıf hem emekçi sınıfa oranla çok düşük vergiler ödemekteyken hem de üstüne devletten para yardımı alabilmektedir. Bu yolla orta ve büyük sermayeden vergi almamaya özen gösteren devlet, bütün yükü emekçilerin sırtına yüklemektedir. Böylece toplumdaki ekonomik kutuplaşma artmakta, en yoksul ile en zengin arasındaki uçurum gün günden açılmaktadır. Sosyal devlet tam da bu açılmanın önünü almakla yükümlüyken,

Türkiye'deki ekonomi politikalarının en zenginleri korurken en yoksulları sömürdüğüne tanık olmaktadır. Yapılan araştırmalar, toplumdaki gelir adaletsizliğini gözler önüne sermektedir. En yüksek beyanda bulunan ilk yüz mükellef listesinde bulunanların yıllık toplam kazancı 2 milyar 40 milyon Türk lirasına karşılık gelmekte, yani 3 milyon 215 bin asgari ücretlinin kazancına denk düşmektedir. İlk yüz mükelleften her birinin geliri ortalama olarak 32 bin asgari ücretlinin gelirine eşittir. Üstelik, ülkenin en zengin 100 kişinin çoğu Maliye Bakanlığı'nın açıkladığı vergi listesinde bulunmamaktadır. Dolayısıyla var olan devasa ekonomik eşitsizlik, vergi dağılımındaki adaletsizliklerle beraber daha da artmaktadır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, vergi politikalarında ülkedeki açlık ve yoksulluk sınırı gibi kavramlar da dikkate alınmalıdır. KESK Araştırma Departmanı KESK-AR tarafından yapılan araştırmaya göre 2012'nin ikinci yarısında açlık ve yoksulluk sınırı %6 oranında artmıştır. Bunun sonucunda emekçilerin insanlık onurlarına yaraşır bir hayat sürmesi olanaksızlaşmakta ve toplumun yoksul kesimleri en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamamaktadır. Böylece alım güçleri iyice düşen emekçiler, gelir vergisinin en ağır yükünü yüklenmiş olarak iyice ezilmektedir. Yüksek gelir vergisi oranları yüzünden yılın belli döneminde kamu emekçileri özellikle mağdur olmaktadır.

En son saptanan rakamlar gösteriyor ki dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 1060 TL ve yoksulluk sınırı da 3000 TL civarındadır. Bu hesaplara göre kamu emekçileri aldıkları maaş ile yoksulluk sınırında yaşamaktadır. Bu nedenle bu kesim en düşük gelir vergisinden vergilendirilmeli ve yol sonunda maaşlarının adeta budanmasının önüne geçilmelidir. Uluslararası platforma bakıldığında da Türkiye'nin vergi politikalarındaki adaletsizlik açıkça görülmektedir. OECD ülkeleri arasında, brüt ücretten devlete yapılan vergi ve sosyal güvenlik kesintilerinin en yüksek olduğu yer Türkiye'dir. Buna ek olarak, vergi yükü artışı bağlamında da Türkiye OECD ülkeleri arasında en başta gelmektedir.

Belirtilen sebeplerden ötürü, emekçilerin gelir vergisi dağılımındaki mağduriyetlerini önlemek için Gelir Vergisi Kanunu'nda gerekli değişiklikleri yapmak bir zaruriyet haline gelmiştir. İşbu kanun teklifi vergi adaletini sağlamaya yönelik olup çalışanların üzerindeki vergi yükünü hafifletmek üzere düzenlenmiştir.

MADDE GEREKÇELERİ

Madde 1- Gelir vergisi oranları düşürölerek, çalışanların üzerindeki vergi yükünün indirilmesi, gelir düzeyi yüksek toplumsal kesimlerin bu vergi yükünü toplumun diğer kesimleriyle adil bir biçimde paylaşması ve böylece vergi adaletinin gelişmiş sosyal devletlerdekine yakın olacak şekilde sağlanması öngörülmektedir. Böylelikle özellikle düşük ücretli çalışanların mağduriyetinin azaltılması ve vergi sisteminde eşitlik sağlanması yolunda önemli bir adım atılması amaçlanmaktadır.

Madde 2- Yürürlük maddesidir.

Madde 3- Yürütme maddesidir.

193 SAYILI GELİR VERGİSİ KANUNU'NDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TEKLİFİ

Madde 1- 31/12/1960 tarihli ve 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'nun 103. Maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

Gelir vergisine tabi gelirler;

10.700 TL den 26.000 TL' ye kadar %3

60.000 TL' nin 26.000 TL'si için 780 TL, fazlası %10

(ücret gelirlerinde 94.000 TL'nin 26.000 TL'si için 780 TL, fazlası %10)

125.000 TL nin 60.000 TL si için 4.180 TL, fazlası %25

(ücret gelirlerinde 150.000 TL nin 94.000 TL si için 7.580 TL fazlası %25

250.000 TL nin 125.000 TL si için 20.430 TL fazlası %30

(ücret gelirlerinde 350.000 TL nin 150.000 TL si için 21,580 TL, fazlası %30

500 bin TL nin 250.000 TL si için 57.930 TL, fazlası %40

1.000.000 TL nin 500.000 TL si için 157.930 TL, fazlası %50

oranında vergilendirilir.

Madde 2- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Madde 3- Bu Kanun hükümlerini Maliye Bakanlığı yürütür.